

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Horváthné Bajai Éva (Paks), a júliusiakat Csiky Lajos (Budapest) készítette.

Június 6. – Úrnapja – Mk 14,12-16.22-26 – Újfajta ünneplés

Amikor ezeket a sorokat írom, még javában tart a járvány. Ugyanakkor már világszerte beindult az oltáskampány, ezért valószínűsíthető, hogy a szeptemberre tervezett Eucharisztikus Világkongresszus meg lesz tartva. Ezen az eseményen bizonyára számos elmélkedés lesz hallható az eucharisztia körül, ezért ehelyütt magam kissé más oldalról közelítem meg az utolsó vacsora jól ismert történetét.

Az apostolok előírászerűen készítették el a húsvéti bárányt. Talán arra számítottak, hogy a szokásos forgatókönyv szerint zajlik majd az este. Az Egyiptomból való kivonulásra vonatkozó Tóra-részeket mégsem olvasták el együtt. Ezt abból gondolom, hogy

nemcsak Márk, hanem a párhuzamos helyek sem említenek ilyesmit (még az Ószövetséggel való folytonosságot gyakran sugalló Máté sem). Vajon miért tértek el ebben a vonatkozásban a vallási hagyományoktól? Ennek okát alapvetően abban látom, hogy Jézusnak merőben más elképzelései voltak egy vallási ünnepről, mint a korabeli zsidóknak. Jézus ugyanis azt hirdette, hogy Isten jelen van köztünk, és nem kell a múltba révednünk ahhoz, hogy megidézzük őt. Istennek ezt a szerető jelenlétét kell együtt ünnepeelnünk, és ennek valóságát kell egymás, majd a többi ember felé sugároznunk... Az ilyen mélységű együtt ünneplés ugyanakkor közössé-

get feltételez, úgyhogy Jézus minden eszközzel próbálta egybeszeretni övéit. Ezt szolgálja, illetve jelképezi a megtört-szétosztott kenyér és a körbeadott pohár is.

Mennyei Atyám! Te tudod, hogy mennyire hiányzik nekem a testvéremmel történő együtt ünneplés! Tudod, mennyivel könnyebb olyankor átélnem a Te szerető jelenlétet! Kérlek, segíts, hogy egyedül is érezhessem: velem vagy! Arra is kérek, hogy ne öncélúan törekedjek erre, hanem azért, hogy örömezenettedet el tudjam juttatni mindazokhoz, akikkel találkozom!

Június 13. – Évközi 11. vasárnap – Mk 4,26-34 – Pazarló bősséggel vetni

Mai igénkben Jézus példázatot mond Isten országáról. A földbe elvetett mag növekedéséhez hasonlítja, és megállapítja, hogy a mag a magvető beavatkozása nélkül, természetes módon biztosítja a növekedést és a termést. Ehhez magyarázatképpen hozzá szokták tenni azt a – Páltól származó – kegyes mondatot, hogy a növekedést Isten adja. Ez persze igaz, a magvetést azonban nem lehet megspórolni. Azt bizony nekünk kell elvégezni! A módszerre vonatkozóan a magvetőről szóló, a fejezet elején

található példabeszéd nyújt eligazítást. Az eligazítás kissé közvetett, hiszen a példabeszéd elsősorban a „talajfajtról” szól. Szembetűnő ugyanakkor az a pazarló bőkezűség, ahogyan a magvető szórja a magot. Mintha nem is figyelne arra, hogy útszéli, sziklás, tövises vagy jó földbe vet-e. Vajon miért? A válasz Jézus tanítói magatartásában keresendő. Ő mindenkire el akarta juttatni örömezenetét, tekintet nélkül arra, hogy kinek milyen múltja volt. Sőt, ahogy gyakran szemére is vetették, inkább

kereste a bűnösök társaságát, mint azokét, akik igazaknak látszottak. Ebben is példát adott nekünk. Tudjuk-e követni?...

Istenem! Bocsásd meg, hogy annyiszor figyelmen kívül hagytam útmutatásodat! Bocsásd meg, hogy én akarom eldönteni, ki a „jó talaj”, és ki nem, pedig Te azt bíztad rám, hogy mindenhol tanúságot tegyek a Te feltétel nélküli szeretetedről! Segítség, hogy fogyatkozó időből és erőmből jusson az egy szükségesre is!

Június 20. – Évközi 12. vasárnap – Mk 4,35-41 – Folyamatos Isten-kapcsolat

Mai igeszakaszunk a hivatalos bibliafordításokban „A tenger lecsendesítése” címet viseli, és egy meglehetősen teátrális, a görög-római mitológiába inkább illő jelenetet fest le arról, hogy Jézus parancsszóval fékezi meg a viharos tengert, miután a kétségbeesett tanítványok fellármázták őt. Talán okkal kételkedem a fenti jelenet hitelességében. Senkit nem akarok megbotránoztatni, inkább azért vallom be ezt, mert egy – szerintem – reális veszélyre szeretném felhívni a figyelmet. Ha ugyanis egy természeti katasztrófa esetén a mítikus csodavárás szirénhangjaira figyelek, akkor kiteszem magamat annak, hogy pont olyankor fogok csalódni Istenben, amikor legnagyobb szüksé-

gem lenne őrá. Ha viszont folyamatosan igyekszem tudatosítani Isten felém irányuló szeretetét, és azt, hogy ez a legtöbb, amit az élettől várhatok (hiszen emellett eltörpül minden más), akkor ennek nyomán erős Istenkapcsolatot építek, és így lesz esélyem arra, hogy szembenézzek a megpróbáltatásokkal. Addig pedig megízlelhetem Jézus semmihez nem fogható békeességét...

Igeszakaszunkban érdemes még foglalkozni Jézus szemrehányó szavával, amelyekhez hasonló egyébként több helyen felbukkan az evangéliumokban: „Miért nincs hitetek?” Szekularizált világunkban a „hit” szóról elsőként az ugrik be, hogy himni Isten létezésében. Jézus korában és hallga-

tósága körében viszont evidencia volt Isten létezése, ezért nem szerencsés a vonatkozó görög szót hittel fordítani. Kifejezőbbnek érzem Gromon András fordítását, amelyben következetesen a „bizalom” szó szerepel. Ez jobban visszaadja Jézus mondanivalóját, hiszen Jézus valóban azt várja tőlünk, hogy Istenben minden körülmények között (olykor a körülmények ellenére) bízzunk. Ebből születik meg a teljes Istenre hagyatkozás, az egyre inkább átadott élet...

Mennyei Atyám! Amikor eltölt a bizonyosság, hogy Te szeretsz engem, akkor tudom, hogy minden más hiábavalóság. De újra és újra elindulok sok hiábavalóság után... Kérlek, bocsásd meg!

Június 27. – Évközi 13. vasárnap – Mk 5,21-43 – Megmentő bizalom

A mai napra rendelt íge a vérfolyásos asszonyról és Jairus lányáról szól. Az a tapasztalatom, hogy a prédikációk és elmélkedések szívesebben foglalkoznak Jairus lányával, mint a vérfolyásos asszonnyal, ezért magam inkább az utóbbira összpontosítok.

Talán egy elhúzódó menstruációval kezdődött az asszonynál a baj. Menynyire várta már, hogy vége legyen, hiszen azokban a napokban a környezetében mindenki elhúzódott tőle, sőt megkövetelték, hogy önként mondjon le minden érintésről, hiszen tisztátalannak tartották. De minél görcsösebben várta a végét, annál inkább érezte, hogy nem akar elmúlni. Teltek a napok, majd a hetek, és később az évek is, ő pedig egyre betegebb lett. Az

orvosok is csak a pénzére hajtottak, segíteni vagy nem tudtak, vagy nem is akartak. És akkor egyszer csak meghallotta, hogy a Jézus nevű rabbi, akinek gyógyításairól már sokat hallott, nem messze tőlük fog elhaladni. Elhátározta, hogy valahogy a közelébe férkőzik, és lehetőleg hátulról érinti meg – legalább a ruháját, az talán még nem bűn. (Neki még a ruhája is csodát tehet – gondolta az asszony.) És sikerült a terve! Ettől máris kicsit megkönnyebbült, és jobban is lett. Próbált észrevétlenül elsomfordálni onnan, amikor Jézus útját állta. De nem azzal a megvető, számon kérő pillantással illette, mint az ismerősei, hanem látszott rajta, hogy segíteni akar! Ezért, ha félt is, mégsem esett nehezére, hogy

őszintén elmondja neki reménytelen helyzetét. És érdemes volt a nyilvánosság előtt színt vallania! Jézus szavai nyomán – „Leányom, a bizalmad megmentett téged. Menj el békességben, és légy egészséges, megszabadulván a téged verő csapástól!” – úgy érezte, hogy már nincs miért szégyenkeznie, és meggyógyult.

Istenem! Köszönöm, hogy megtanítottál arra: ne szégyenkezzek olyasmí miatt, amiről nem tehetek! Kérlek, segíts, hogy ezt a tudásomat arra használjam, amire adtad: mások fel-emelésére, gyógyító érintésére, és – ezen keresztül is – arra, hogy közelebb kerüljenek Hozzád!

Július 4. – Évközi 14. vasárnap – Mk 6,1-6 – „Megbotránkoztak rajta”

Sokunknak furcsának tűnhet, ahogyan a názáretiek reagálnak Jézusnak a zsinagógában elhangzott szavaira. Hiszen elismerik, megcsodálják bölcsességét, érzik szavainak súlyát. De hiába látják be tanításának igazságát, hiába hallottak csodás tetteiről, mégis megbotránkoznak benne. Érdemes elgondolkoznunk, hogy miért nem fogadják el Jézust.

Mit is jelent ez a botránkozás? Élesen fogalmazva: szembefordulás a felismert igazsággal. Miután maguk is felismerték a bölcsességet, mégis rögtön aziránt érdeklődnek, hogy honnan veszi ezt a tudást. Alacsony társadalmi rangja miatt nem fogadják el. Túlságosan egyszerű, túl közel van hozzájuk, nem eléggé tekintély számukra, s ebből levonják a tanulságot,

hogy nem lehet Isten embere. Szerintük az igazság attól függ, hogy ki mondja. Ez a bűnös ember védekezése.

A másik oka a botránkozásnak, hogy mást vártak tőle. Jézus számára a tanítás, a próféta szó kimondása volt a fontos, a csodák másodlagosak. A názáretiek azt remélték, hogy szemük láttára erősíti meg a róla mint csodadoktorról szóló híreket. S mivel nem így történt, felfokozott várakozásuk nem teljesült, csalódtak benne. Úgy érezhették, hogy semmibe veszi őket. Ebben a lelkiállapotban nem tudták, s talán nem is akarták befogadni azt az üzenetet, amit a prófétákhoz hasonlóan hozott: Isten Országának, a szeretet világának eljövetelét és a megtérésre való felhívást. Nem értették, s valójában nem is akarták megérteni!

Jézus egész földi életét végigkísérte ez a meg nem értés, ez a botránkozás: mást vártak tőle, mint amit ő képviselt, amiért életét is adta. A zsidók szabadító messiást reméltek, aki erős kézzel szabadítja meg őket elnyomóiktól, olyan királyt, aki ingyen kenyeret biztosít, aki mellett előkelő állásokat lehet elnyerni, aki gyógyuláshoz segít minden beteget. S maguk az apostolok is hasonlóképpen gondolkodtak, az emmausi tanítványok panaszkodása ékes példa erre. Megbotránkoztak a kereszt gyengeségén, a látszólagos eredménytelenségén.

Úgy tűnik, hogy a hívő ember is megbotránkozhat Jézuson, sőt Istenen is, s nemcsak annak idején, hanem napjainkban is. Hányszor szembesülhetünk azzal, hogy akár magunk is megbotránkoztunk Istenen? Nem értjük, hogyan engedhet meg ennyi roszt

szat a világban, miért nem lép közbe csodás módon, miért nem segít meg bennünket a tragédiák, bajok, szenvedések idején, amikor pedig olyan odaadással könyörgünk hozzá. Nehezen tudjuk elfogadni a végletekig csak szeretni tudó Istent, aki csak csendes jelenlétével, együttérzésével van velünk, ráadásul sokszor nagyon távol-lévőnek tűnik; aki itt a Földön nem

oszt igazságot, nem bünteti a gonoszt, és nem is jutalmaz feltétlenül; aki azt szeretné, hogy ne tőle várjuk a csodát, hanem mi magunk legyünk szeretetének és gondviselésének áldozatos eszközei.

Csak a jézusi tanítás folyamatos, testvéreinkkel közös tanulmányozása, valamint a mély, bensőséges kapcsolat segíthet egyre jobban megismerni

Istent, megérteni szándékait. Nem tragédia, ha időnként megdöbbenünk, és nehezen fogadjuk el, akár meg is botránkozunk azon, hogy emberileg érthetetlen, ahogyan Isten közeledik hozzánk, vagy ami történik velünk. Még perlekedhetünk is Vele. Az a legfontosabb, hogy végső bizalmunk maradjon meg Benne, és így semmi se tudjon elszakítani szeretetétől!

Július 11. – Évközi 15. vasárnap – Mk 6,7-13 – „...küldte őket!”

Márk a Tizenkettő szétküldéséről számol be ebben a szakaszban. Ismerve azonban Jézus elvárását, hogy követői tegyenek tanúságot róla, mindnyájunk számára építő lehet végiggondolni: mi, mai tanítványai mit tanulhatunk ebből az elbeszélésből.

Az apostoli küldetés kiindulópontja általában egy olyan közösség, amely Jézus körül gyűlik össze. Ahol megvan az összetartozás érzése, ahol van közös felkészülés, közös ima. Legyen ez kisközösség vagy egy egyházközség. Persze ebbe az otthonosságba bele is lehet kényelmesedni, öncélúvá válhat, elfelejthetjük, hogy a belső építkezés, egymás testi-lelki támogatása mellett kifelé is van feladatunk. Amikor felismerjük küldetésünket, akkor a megszokottat, az otthonosat hagyjuk kicsit magunk mögött!

Kiket is küld Jézus? Szemlélve a Tizenkettő (vagy másik helyen a Hetvenkettő) alakját, egyszerű emberekről van szó, komolyan képzett alig van közöttük. Jézus a hétköznapi embert küldi, minket küld! Nincs szükség rendkívüli képességekre, tehetségre; azt kell keresnem, felmérnem, hogy mi van bennem, ami a másik javát szolgálja. Az életkor is alig számít valamit, a küldetést 70-80 évesen is el lehet kezdeni vagy folytatni.

Július 18. – Évközi 16. vasárnap – Mk 6,30-34 – „Megesett rajtuk a szíve!”

Az evangélisták újra és újra beszámolnak arról, hogy Jézusnak megese a szíve egy-egy betegen, rászorúlón vagy akár a tömegben. A mai evangéliumi szakaszban is ez az irgalom mutatkozik meg az őt kereső és megtaláló tömeg felé. Nem véletlenül, hiszen egy mélyen „emberséges” Isten szeretetét mutatja meg. Arra mutat példát, hogy az igazi emberség az együttérzésben, az irgalomban, a könyörületben, és az ebből fakadó önzetlen segítőkészségben mutatkozik meg, együtt rezdülve a másik bajával, nyomorúságával, testi-lelki éhségével, hiányával. Akkor is, ha ez neki kellemtelen, ha fáradt hozzá, vagy túlterhelt, és ki is borulhatna.

Fontos figyelni arra, hogy Jézus teljes eszköztelenséggel küldi útjukra tanítványait, ne vigyenek magukkal semmit. Radikális megközelítést jelent ez: csak így lehet övék a gondviselés szívet melengető tapasztalata. Így tudják hitelesen képviselni a jézusi szeretet és szolgálat eszményét. Érdekes, hogy Jézus ugyanazt az igét (görög „*airó*” = vinni) használja, mint amikor a kereszthordozásról beszél. A vagyont cipelve az embernek vélhetően sem ideje, sem energiája, sem kedve nem marad a kereszthordozáshoz.

Amire a leginkább szükségük volt a tanítványoknak, s nekünk is, az a hatalom, az az erő, amit Jézus ad nekik küldetésükhöz. Persze nem a mások feletti hatalomról van szó, hanem az önmagunk legyőzésével történő áldozatvállalásról, és a kitartó erőfeszítésről.

A tisztátalan lelkek kiűzése a testi, lelki, szellemi értelemben megbetegítő erők legyőzésére utalhat. Mai megközelítésben a rossz belső vágyak, ösztönök, a hibás nevelési hatások, a rossz példák, a közvélemény nyomása elleni küzdelem. Hiszen démon lehet a „harácsolás”, az uralkodás, a gyönyörhajhászás szelleme, amelyet meg kell próbálnunk kiűzni magunkból, de másokból is. A tisztátalan lelkek feletti hatalom minden olyan ellen irányul,

ami nem isteni, ami rossz, ami bűn: kiszorítani a Sötétséget, megszüntetni a Gonosz hatalmát.

Az apostoli munka a démonok kiűzése mellett a tanítás és a gyógyítás egymást kiegészítő feladatából áll. Talán előbb kell bemutatni, tapasztalhatóvá tenni Isten gyógyító szeretetét, majd megmagyarázni, rámutatni, hirdetni azt. Külön-külön egyik sem elég! Aki csak beszél, de nem áll teljes erővel a szükséglet szenvedő mellé, az csak prédikál, eszmévé silányítja Jézus üzenetét. Aki pedig csak cselekszik, az nem mutat rá, elrejtja a másik elől a szerető és szeretreméltó Atyát, aki gondoskodásunk, szolgálatunk végső indítéka, és aki mindnyájunkat a másokért élésre hív.

Jézus nem ígéri azt, hogy nem lesznek kudarcaink, hogy nem találkozzunk elutasítással. Ezek arra valók, hogy tanuljunk belőlük, és így menjünk tovább.

A „por lerázása lábunkról” csak a másik szembesítésére jó, de nem jelenti azt, hogy küldetésünket elsősorban szidásra, korholásra kaptuk volna.

Ma is elér hozzám Jézus küldő szava? Jó lenne, ha „igent” tudnék mondani rá, és megtenném a tőlem várt lépést egy embertársam felé, aki nek szüksége van tanúságtételemmre!

Műtősségéd koromban tapasztaltam meg, hogy az ember milyen hamar immunissá tud válni a vérre, a betegek fájdmájára, mások szenvedésére. Ez talán egy természetes védekezési mechanizmus is, de az élet minden területén tapasztalhatjuk. Szépen lassan megkeményedhet az ember szíve, elfásulhat mások baja, szüksége láttán. Jó lenne minden helyzetben mélyen emberségesnek maradni, Jézushoz hasonlóan!

A Mester gondoskodó szeretete mutatkozik meg abban is, ahogyan az apostoli útjukról visszatérő tanítványokat csendes helyre, kis pihenőre hívja. Nem csupán fizikai megpihenésről van szó. Sokkal inkább arról,

hogy beszámoljanak neki sikereikről, kudarcikat megoszthassák vele, kérdéseiket feltehessék, és együtt lehessenek vele.

Nekünk is nagy szükségünk van arra, hogy ha elfáradunk az Isten Országá építésének tennivalóiban, a mindennapok feladatainak sűrűjében, az élet nyüzsgésében, akkor meghalljuk a hívást: „Gyere velem, pihenj egy kicsit!” Talán magányos helyre hív, de nem azért, hogy magányos legyek, hanem hogy nála találjak megpihenést, vele oszthassam meg örömet, bánatomat. Ez igaz lehet a fárasztó nap végén, de hívhatja a házastársakat egy hétvégi elvonulásra, vagy akár egy közösséget egy hétvégi

lelkigyakorlatra. Ezek nélkül csak beleveszhetünk nyüzsgő világunkba, megfáradva hajlamosak lehetünk hobbikba menekülni, vagy valami módon magunkat kábítani.

Az apostoli munkában vagy a szeretetszolgálatban azonban a megpihenések nem tespedésre valók, inkább erőgyűjtési lehetőségek a továbblépéshez. Hiszen zárandokúton va-

gyunk, a megpihenés Odaát vár minket. Amennyire fontos és szükséges a tevékeny munka és a pihenés ritmusa életünkben (az ősi hatnapi munka és az egy napi „szombat” = „abbahagyni” váltakozása), fontos észrevennünk, hogy ebben az evangéliumi részben sem sikerül Jézusnak csendben megpihennie tanítványaival. Szívából megszajnálva a hozzá fordulókat, bőkezűen

az egyik legnagyobb kincséből ad nekik: időt szán rájuk, tanítani kezdi őket. Az embernek arra van ideje, amit nagyon akar, ami a legfontosabb neki.

Érdemes megvizsgálni magunkat, hogy időnk, energiánk javát a szeretet szolgálatában használjuk-e fel, és megtaláljuk-e hozzá a megpihenés, megnyugvás Jézus által kínált lehetőségeit!

Július 25. – Évközi 17. vasárnap – Jn 6,1-15 – „Ti adjatok nekik enni!”

A kenyérszaporítás történetét mind a négy evangélista leírja, János számára azonban talán a leghangsúlyosabb és átvitt értelmet is hordozó történet, amelyhez az eucharisztikus beszéd is kapcsolódik. A mai alkalommal a történet néhány apró mozzanatából próbáljunk a magunk számára tanulságokat leszütni.

Bármelyik leírást olvassuk is, mindig Jézus a főszereplő, de az is látható, hogy bevonja a tanítványokat a történésbe, párbeszédben készíti fel őket az elkövetkezendőkre, és szolgálatukat kéri, igénybe veszi. Érdekes, hogy amikor a tanítványok szembeülnek az emberileg megoldhatatlannak tűnő helyzettel, közülük senkiben sem merül fel az a gondolat, hogy Jézus itt van, s ő megoldhatja a helyzetet, benne Isten ereje működik. S lám, a kisfiú elemózsiája, néhány kenyere és hala elégséges arra, hogy Jézus által a kenyér megtörésének csodájában, Atyjának hálát adva, az osztozás által az isteni szeretet kiáradása megtapasztalhatóvá váljon. De ebben tevékeny szerepe van a kisfiúnak és a tanítványoknak is. Ott vannak a keze ügyében!

Nézhetjük úgy az életünket, hogy a keresztyén ember ott sűrög-forog

Isten közelében, szeretne a keze ügyében, jókor jó helyen lenni. Sokszor adódhat ugyanis olyan alkalom, amikor emberileg nehéz vagy megoldhatatlannak látszó helyzetekben kell segítenünk embertársainknak. Mindig megszólíthatónak kell lennünk az Úr részéről, hogy szeretetének eszközei lehessünk, „csodát tesszünk”, a magunk „kevesét” hozzáadjuk, azt, ami a mi részünk, de ami nélkülözhetetlen.

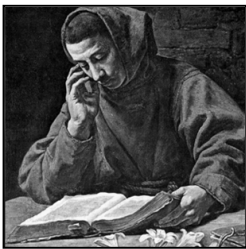
Jézus arra biztatta tanítványait, hogy ők adjanak enni a tömegnek. Mai követői számára ezt a karítaszra szóló felhívásként is értelmezhetjük. A messiási kor, az ígért és megvalósulóban lévő Isten Országáa a prófétai jóvendülés szerint a bőség kora lesz. Ettől még távol, és talán egyre távolabb vagyunk. Globalizált világunkban az éhezés, a nyomor a távoli földrészekben, de akár határaink közelében is szemünk előtt van, elsősorban a médián keresztül. De bizonyára mindnyájan tapasztalhatunk nélkülözést közvetlen környezetünkben is. Izajás szerint az igazi böjt, az igazi vallásosság, ha az éhezőknek megtörjük a kenyeret, és a rászorulónak segítséget nyújtunk szükségében. Itt is érvényes az, hogy bár nem tudjuk

megoldani a világ minden baját, gondját, de a magunk kevését jó szívvel hozzáadhatjuk. Így mutatkozhat meg általunk is Isten szeretete és jósága.

Az Oltáriszentségben Jézus önmagát adja falatnyi kenyérként, s ugyanerre az önátadásra indít minden szentáldozás során. Osszam meg kenyereimet, javaimat, időmet azokkal, akiknek szükségük van rá. Ahogyan Ferenc pápa fogalmaz: „Az életed akkor a tiéd, ha megosztod másokkal!”

Figyelemre méltó, ahogyan Jézus a felesleggel való bánásmódra is tanít bennünket, amikor utasítja tanítványait a kenyérmaradék összegyűjtésére. Sok ember számára, ami könnyen jön, az könnyen is megy, a maradék már semmire sem való, semmire sem használható. Korunkban megszokottá vált, hogy a veszteséget az összegyűjtés helyett a mérjük, Jézus azonban önmagában nézi az értékét. Ahogyan mondani szokás: „sok kicsi sokra megy”. Higgyünk abban, hogy ha ezt a szemléletet még inkább magunkévá tesszük, tovább növekedhetnek lehetőségeink az adásra!

Miért éppen Szent Antalhoz folyamodnak elveszett dolgok kapcsán?

Páduai Szent Antal Montpellierben tanított, és prédikált ferences társainak. Volt neki egy saját kezűleg másolt Zsoltárok könyve, amelyet jegyzetekkel is ellátott. Ezt használta, amikor a hallgatókat teológiára oktatta. Mindez a 13. században történt, amikor könyvet szerezni vagy előállítani igen nagy nehézségekbe ütközött. E Zsoltárok könyvét pótolnia Szent Antalnak teljesség lehetetlen volt.

Amikor az egyik novícius kilépett a rendből, magával vitte ezt az értékes könyvet. Szent Antal na-

gyon elkeseredett. Fogalma sem volt, hogy a fiatal ember hová távozott, merre találhatná. Imádkozni kezdett, hogy Isten fordítsa meg az eltávozott novícius szívét, és az adja vissza a könyvét. Hamarosan vissza is tért a fiatal ember, bocsánatot kért, visszaszolgáltatta a könyvet, és újból belépett a rendbe is.

Ugy tartják, jelenleg ugyanezt a könyvet őrzik Olaszországban, Bolognában a ferences monostorban.

Szent Antal halála után ez a történet futótűzként terjedt, s hamarosan az elveszett dolgok megtalálásának hathatós közbenjárójaként tisztelték.

Kőszeginé Rihmer Melinda

Forrás: <https://aleteia.org/2019/06/13/>